

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 467/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. R., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 14 Er 264/2010 zo 6. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2012 doručená sťažnosť P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. R., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len

„okresný súd“) sp. zn. 14 Er 264/2010 zo 6. júna 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva: „Na základe nezákonného rozhodnutia súdu (súdny zmier), ktoré je exekučným titulom je voči mne vedené exekučné konanie.

Rozhodnutie súdu o schválení súdneho zmieru som na súde napadol návrhom na jeho zrušenie.

V prebiehajúcom exekučnom konaní som podal návrh na povolenie odkladu exekúcie, ktorý mi súd zamietol, z dôvodu, že som údajne nedostatočne preukázal svoje majetkové pomery (neuniesol dôkazné bremeno), aj napriek tomu, že som v tomto konaní súdu predložil vyplnený formulár súdu na preukázanie majetkových pomerov a iniciatívne som súdu predložil aj mnoho ďalších dokumentov, pričom v exekučnom konaní som bol nakoniec na základe týchto dôkazov oslobodený od platenia súdnych poplatkov...

Exekučné konanie je vedené na základe exekučného titulu, ktorým je Uznesenie Okresného súdu v Prešove zo dňa 09. 02. 2010, sp. zn.: 19 Cb 294/2009...

Uznesenie Okresného súdu v Prešove zo dňa 09. 02. 2010 o schválení zmieru, sp. zn.: 19 Cb 294/2009 nie je nespôsobilé byť exekučným titulom a toto exekučné konanie je vedené v rozpore so zákonom.

Dňa 13. 04. 2012 som na súd podal Návrh na zrušenie Uznesenia Okresného súdu v Prešove o schválení zmieru (exekučného titulu)...

Následne som toho istého dňa podal návrh na odklad exekúcie...

O mojom návrhu na povolenie odkladu exekúcie rozhodol Okresný súd v Prešove Uznesením zo dňa 06. 06. 2012, sp. zn.: 14Er/264/2010... tak, že môj návrh na povolenie odkladu exekúcie mi súd zamietol.“

Sťažovateľ následne uvádza dôvody, pre ktoré považuje uznesenie okresného súdu sp. zn. 19 Cb 294/2009 z 9. februára 2010 za nezákonné.

Sťažovateľ ďalej uvádza: «... podaním zo dňa 18. 06. 2010 som podal návrh na odklad exekúcie a Uznesením Okresného súdu zo dňa 09. 02. 2011, sp. zn.:

14 Er 264/2010 mi súd povolil odklad exekúcie do právoplatnosti skončenia konania o návrhu povinného na zrušenie uznesenia Okresného súdu Prešov na tunajšom súde pod sp. zn.: 18 Cb/37/2010.

Súd uviedol, že „súd má za to, že toto konanie (o zrušenie uznesenia o schválení zmiery) a jeho výsledok majú rozhodujúci vplyv na ďalší priebeh a prípadné zastavenie exekučného konania a preto súd povolil odklad exekúcie...“...

Predmetné konanie vedené o mojom návrhu na zrušenie uznesenia Okresného súdu Prešov na tunajšom súde pod sp. zn.: 18 Cb/37/2010 bolo Okresným súdom zastavené Uznesením zo dňa 30. 01. 2012 a to z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku vo výške 2.439.50 EUR.

Dňa 13. 04. 2012 mi bol súdnym exekútorom doručený exekučný príkaz predajom nehnuteľností zo dňa 10. 04. 2012, sp. zn.: Ex 542/2010.

Súdne konanie o návrhu na zrušenie súdneho zmiery bolo zastavené výlučne z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, keďže som na to nemal finančné prostriedky...

Taktiež uvádzam, že v tomto exekučnom konaní som bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov, a to na základe Uznesenia Okresného súdu v Prešove zo dňa 05. 05. 2011, sp. zn.: 14 Er 264/2010...

Dňa 13. 04. 2012 som opätovne na súd podal Návrh na zrušenie Uznesenia Okresného súdu v Prešove o schválení zmiery, konanie je vedené pod sp. zn.: 21 Cb 81/2012.

Následne som toho istého dňa podal aj návrh na odklad exekúcie.

Svoj návrh na povolenie odkladu exekúcie som v zmysle § 56 ods. 1 Exekučného poriadku (EP) odôvodil tým, že neodkladná exekúcia by mala pre mňa a členov mojej rodiny zvlášť nepriaznivé následky a poukázal som taktiež na to, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené a teda mohla by mi byť spôsobená škoda na majetku, ktorej následky by boli nezvratiteľné; a tiež na skutočnosť, že nevyhnutné počkať na výsledok súdneho konania o zrušenie súdneho zmiery, nakoľko jeho výsledok je podstatný pre pokračovanie resp. zastavenie exekúcie...

Uviedol som tiež, že odkladom exekúcie nebude oprávnený vážne poškodený.

Svoj návrh na povolenie odkladu exekúcie som odôvodnil aj v zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (EP) tým, že súd môže povoliť odklad exekúcie vtedy, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená...

Mám za to, že súd by mal odklad exekúcie povoliť aj z tohto dôvodu, nakoľko možno reálne očakávať, že exekúcia bude zastavená z dôvodu zrušenia exekučného titulu v súdnom konaní o zrušenie uznesenia OS v Prešove o schválení zmluvy zo dňa 09. 02. 2010...

O mojom návrhu rozhodol Okresný súd v Prešove Uznesením zo dňa 06. 06. 2012, sp. zn.: 14Er/264/2010, tak, že môj návrh na povolenie odkladu exekúcie mi súd zamietol...

Predmetné rozhodnutie Okresného súdu v Prešove súd odôvodnil tým, že som údajne neunesol dôkazné bremeno, teda že som nepreukázal naplnenie podmienok odkladu exekúcie v zmysle § 56 ods. 1 EP, keď som jasným a nepochybným spôsobom nedokladoval výšku svojich príjmov a výšku príjmu všetkých členov mojej domácnosti, ktorí na chod domácnosti prispievajú.

Okresný súd v Prešove ďalej uviedol, že som nedokladoval ani svoje mesačné výdavky a mieru v akej sa na týchto výdavkoch podieľajú ostatní členovia domácnosti, nedoložil súdu zoznam nehnuteľností, zoznam hnutelných vecí väčšej hodnoty.

Okresný súd v Prešove ďalej uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené nemohol súd dôsledne preskúmať celkovú finančnú a sociálnu situáciu povinného.

S týmito tvrdeniami súdu nemožno súhlasiť. V súdnom spise tohto konania (14Er/264/2010) sa nachádza formulár, ktorý mi bol doručený z Okresného súdu v Prešove, ktorý som dôsledne vyplnil, presne podľa pokynov súdu. Formulár zisťoval majetkové pomery mňa a členov mojej domácnosti, naše príjmy, výdavky, hnutelný a nehnuteľný majetok, ktorý vlastníme, účty v bankách, naše pohľadávky a záväzky.

Podotýkam, že na základe posúdenia informácií z formulára ma súd v tomto konaní oslobodil od platenia súdneho poplatku.

Súd v tomto predmetnom konaní posúdil, že moje majetkové pomery a moja finančná a sociálna situácia odôvodňujú moje následné oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, avšak pri posudzovaní mojich majetkových pomer v súvislosti s odkladom exekúcie nepochopiteľne tvrdí, že nedisponuje údajmi o mojich majetkových pomeroch.

Formulár na zistenie majetkových pomerov mňa a mojej rodiny mi bol doručený v Okresného súdu v Prešove, bol obsiahly čo do množstva informácií, ktoré od nás súd

vyžadoval, preto je podľa môjho názoru na mieste, ak sa účastník konania spolieha, že formulár súdu o majetkových pomeroch obsahuje všetky údaje o majetkových pomeroch, o ktoré má súd záujem a ktoré sú nevyhnutné k rozhodnutiu vo veci.

Ja som v dobrej viere poskytol súdu všetky informácie, o ktoré ma súd žiadal.

Iniciatívne som súdu predložil vyplnené tlačivo o majetkových pomeroch, daňové priznanie za rok 2009, potvrdenie o podaní daňového priznania, oznámenie o evidencii pohľadávok, potvrdenie o príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti, o preddavkoch na daň, o dani vybranej zrážkou z týchto príjmov a o daňovom bonuse na vyživované deti za obdobie 2009, výkaz o majetku o záväzkoch, výkaz o príjmoch a výdavkoch a ďalšie dokumenty, ktoré sa musia nachádzať v súdnom spise...

V prípade, že súd považoval za potrebné, aby som mu poskytol akékoľvek iné informácie, mám za to, že ma na ich doručenie mal vyzvať...

Takýmto postupom mi súd odňal právo konať pred súdom.

Mám za to, že tým súd porušil moje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, a to čo sa týka práva na prístup k súdnej ochrane, ako aj môjho práva na spravodlivý proces.

Poukazujem na argumentáciu súdu v napadnutom uznesení, kedy súd vyslovil, že inštitút odkladu exekúcie má za cieľ predídenie budúcich nárokov na náhradu škody spôsobenej vykonanou exekúciou, ktorá bola v rozpore so zákonom.

Stotožňujem sa s touto argumentáciou súdu, avšak mám za to, že súd mal práve takýto postup aplikovať na predmetnú situáciu, kedy je dôvodné očakávať, že exekúcia bude z dôvodu zrušenia exekučného titulu zastavená.

Upriamujem pozornosť ústavného súdu aj na skutočnosť, že Okresný súd v Prešove v rovnakej veci (odklad exekúcie) rozhodol odlišne.

Uznesením Okresného súdu v Prešove zo dňa 09. 02. 2011, sp. zn.: 14 Er 264/2010 mi súd povolil odklad exekúcie a v tej istej exekučnej veci, mi súd Uznesením Okresného súdu v Prešove, sp. zn.: 14Er/264/2010 zo dňa 06. 06. 2012 môj návrh na odklad exekúcie zamietol.

Takýto postup súdu podľa môjho názoru odporuje ústavnému princípu právnej istoty.

Svoj návrh na odklad exekúcie som odôvodnil ust. § 56 ods. 1 EP, a to z tzv. sociálneho dôvodu, s ktorým sa súd podľa môjho názoru vysporiadal nesprávne, avšak svoj

návrh som odôvodnil aj ust. § 56 ods. 2 EP, nakoľko mám za to, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená, z dôvodu zrušenia exekučného titulu v súdnom konaní o zrušenie uznesenia OS v Prešove o schválení zmluvy zo dňa 09. 02. 2010.

S týmto mojim druhým dôvodom na odklad exekúcie sa Okresný súd v Prešove v predmetnom uznesení súdu žiadnym spôsobom nevysporiadal.

Mám za to, že v konaní o zrušenie Uznesenia OS v Prešove o schválení zmluvy (exekučný titul), je dôvodné očakávať, že súd toto uznesenie, ktoré je exekučným titulom zruší, a exekúcia bude preto zastavená.

Poukazujem pritom na tvrdenie súdu uvedené v odôvodnení rozhodnutia, kedy súd vyslovil, že v prípade, že budem v konaní o zrušenie uznesenia, ktoré je exekučným titulom úspešný, môžem podať návrh na zastavenie exekúcie.

Toto tvrdenie súdu považujem za absurdné, nakoľko nepovolením odkladu exekúcie súd umožnil predaj môjho rodinného domu, v ktorom moja rodina žije, v exekučnom konaní.

Proces dražby nehnuteľnosti je však omnoho rýchlejší a kratší ako je priemerná dĺžka súdneho konania s následným právoplatným súdnym rozhodnutím.

Existuje reálna obava, že v čase keď budem ja disponovať právoplatným rozhodnutím súdu, bude moja nehnuteľnosť dávno vydražená.

Poukazujem pritom na skutočnosť, že navrátenie do pôvodného stavu je v zmysle § 61 EP v exekučnom konaní vylúčené.

Rozhodnutím Okresného súdu v Prešove, ktorým bol zamietnutý môj návrh na povolenie odkladu exekúcie, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, bol porušený zákon a moje práva garantované Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná...

Okresný súd v Prešove podľa môjho názoru pri rozhodovaní o odklade exekúcie nepostupoval správne a zákonne a to takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s ústavnými princípmi, ktoré garantuje Ústava SR.

Mám za to, že napadnuté rozhodnutie je nezákonne a neústavné z dôvodu, že súd pri posúdení právnej veci vychádzal z nesprávnych skutkových zistení a taktiež z dôvodu, že sa nijakým spôsobom nezaoberal argumentmi účastníka konania.

V právnom štáte niet významnejších právnych otázok, ako sú otázky ochrany základných práv a slobôd, pretože v právnom poriadku niet významnejších práv, ako sú

základné práva a slobody. Povinnosťou štátnych orgánov je zabezpečiť dosiahnuteľnosť ich uplatnenia nositeľom ústavou priznaného práva (Nález Ústavného súdu SR sp. zn.: PL. ÚS 26/95).

Okresný súd v Prešove svojim rozhodnutím porušil moje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu.

V odôvodnení napadnutého uznesenia súd tvrdí, že nedisponuje údajmi o mojich majetkových pomeroch, napriek tomu, že tieto sa v súdnom spise nachádzajú, čo potvrdzuje aj samotný fakt, že na ich základe ma súd oslobodil od platenia súdnych poplatkov.

Mám preto za to, že ak súd považoval za potrebné, aby som mu poskytol ďalšie informácie, nad rámec formuláru na zistenie majetkových pomerov, mal ma na to vyzvať.

Samotným konštatovaním, že súd nemal dostatok informácií na posúdenie oprávnenosti môjho návrhu, napriek tomu, že som súdu poskytol všetky údaje o ktoré ma žiadal, považujem za nesprávne a nedôvodné.

Znamená to, že súd posúdil túto právnu vec z procesnej stránky a nie hmotnoprávnej.

Súd netvrdí, že môj návrh je nedôvodný a ja a moja rodina nemáme nárok na odklad exekúcie, ale tvrdí, „... že som neunesol dôkazné bremeno, teda že som nepreukázal naplnenie podmienok odkladu exekúcie v zmysle § 56 ods. 1 EP, keď som jasným a nepochybným spôsobom nedokladoval výšku svojich príjmov a výšku príjmu všetkých členov mojej domácnosti, ktorí na chod domácnosti prispievajú.“

Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že tento predpoklad, z ktorého súd vychádza a na základe ktorého súd rozhodol, nie je správny a je v skutočnosti nepravdivý.

Súd podľa môjho názoru rozhodol vo veci predčasne a podľa môjho názoru sa nedôsledne oboznámil s obsahom súdneho spisu, ktorý obsahuje dokumenty, ktorých existenciu súd v predmetnom rozhodnutí popiera.

Opätovne upriamujem pozornosť ústavného súdu aj na skutočnosť, že Okresný súd v Prešove v rovnakej veci (návrhy na odklad exekúcie) rozhodol odlišne.

Uznesením Okresného súdu v Prešove zo dňa 09. 02. 2011, sp. zn.: 14 Er 264/2010 mi súd povolil odklad exekúcie, a v tej istej exekučnej veci mi súd Uznesením Okresného súdu v Prešove, sp. zn.: 14Er/264/2010 zo dňa 06. 06. 2012 môj návrh na odklad exekúcie zamietol.

Takýto postup súdu podľa môjho názoru odporuje ústavnému princípu právnej istoty.

Okresný súd v Prešove mi svojim arbitrárnym rozhodnutím odňal právo konať pred súdom...

Rozhodnutie súdu považujem za arbitrárne z dôvodu, že súd vo veci rozhodol bez tohto, aby sa zaoberal objektívnym skutkovým stavom a rozhodol svojvoľne napriek dôkazom, ktoré tento skutkový stav preukazujú...

Súd sa v konaní a rozhodnutí nevyrovnal s mojimi argumentmi ako účastníka konania, čím podľa môjho názoru porušil čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Poukazujem najmä na skutočnosť, že som svoj návrh na odklad exekúcie odôvodnil ust. § 56 ods. 2 EP a to dôvodom na odklad exekúcie, do právoplatného skončenia konania o merite veci (zrušenie exekučného titulu).

Mám za to, že v konaní o zrušenie Uznesenia OS v Prešove o schválení zmluvy zo dňa 09. 02. 2010 (exekučný titul), je dôvodné očakávať, že súd toto uznesenie, ktoré je exekučným titulom zruší, a exekúcia bude preto zastavená.

S týmto mojím kľúčovým argumentom s súd nevysporiadal žiadny spôsobom, nijako ho nevyvrátil, navyše sa k tomuto zásadnému dôvodu môjho návrhu vôbec nevyjadril.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Uznesením Okresného súdu v Prešove, sp. zn.: 14Er/264/2010 zo dňa 06. 06. 2012 bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Okresného súdu v Prešove, sp. zn.: 14Er/264/2010 zo dňa 06. 06. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol sťažovateľov návrh na odklad exekúcie.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa zaoberal jej opodstatnenosťou v naznačenom smere, predovšetkým skúmajúc možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením okresného súdu a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ v sťažnosti namietal. V nadväznosti na to posudzoval opodstatnenosť námietok sťažovateľa, pokiaľ ide o ťažiskové časti odôvodnenia namietaného uznesenia okresného súdu vedúceho k požiadavke vyslovenia porušenia jeho označených práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces, ktorému ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

V prípade sťažovateľa však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa jeho subjektívnych názorov.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom

nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením okresného súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu preto zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodovaním o návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie sú v súlade s označeným článkom ústavy a dohovoru.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného uznesenia, spisov okresného súdu sp. zn. 14 Er 264/2010, sp. zn. 21 Cb 81/2012 a sp. zn. 18 Cb 37/2010, ktoré si zadovážil, dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku na návrh povinného môže súd (§ 45) povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Odklad exekúcie môže súd povoliť iba na návrh povinného, ktorý je fyzickou osobou.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Podľa § 56 ods. 6 Exekučného poriadku odklad exekúcie z tých istých dôvodov nemôže byť povolený opakovane.

Ústavný súd zo spisov okresného súdu sp. zn. 14 Er 264/2010, sp. zn. 21 Cb 81/2012 a sp. zn. 18 Cb 37/2010 zistil, že na návrh oprávneného začalo proti sťažovateľovi ako povinnému exekučné konanie na vymożenie sumy 40 662,55 € s prísl. na základe

exekučného titulu – uznesenia okresného súdu č. k. 19 Cb 294/2009-67 z 9. februára 2010 o schválení zmiaru (ďalej len „exekučný titul“). Návrhom doručeným okresnému súdu 7. júla 2010 sa sťažovateľ domáhal zrušenia exekučného titulu z dôvodu, že uzatvorený zmier je v rozpore s hmotným právom. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 18 Cb 37/2010. Na základe návrhu sťažovateľa okresný súd podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku uznesením č. k. 14 Er 264/2010-49 z 9. februára 2010 povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania o návrhu sťažovateľa na zrušenie exekučného titulu. Rozhodnutie odôvodnil tým, že konanie vedené pod sp. zn. 18 Cb 37/2010 a jeho výsledok majú rozhodujúci vplyv na ďalší priebeh a prípadne zastavenie exekučného konania. V konaní o zrušenie exekučného titulu sťažovateľ 3. decembra 2012 požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Okresný súd výzvou, ktorá bola sťažovateľovi doručená 27. decembra 2010, vyzval sťažovateľa na vyplnenie formulára (potvrdenie o osobných a majetkových pomeroch), predloženie ďalších dôkazov a na preukázanie dôvodnosti žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v lehote 15 dní. Sťažovateľ bol upozornený, že ak nebude na výzvu súdu reagovať, môže súd jeho žiadosť zamietnuť. Sťažovateľ povinnosť uloženú súdom nesplnil. Z uvedeného dôvodu okresný súd uznesením č. k. 18 Cb 37/2010-18 zo 16. februára 2011 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu odvolanie a až spolu s odvolaním predložil doklady, ktorými mal preukázať odôvodnenosť svojej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov. Krajský súd uznesením č. k. 1 Cob 53/2011-38 z 31. augusta 2011 uznesenie okresného súdu č. k. 18 Cb 37/2010-18 zo 16. februára 2011 potvrdil. Uznesením okresného súdu sp. zn. 18 Cb 37/2010 z 30. januára 2012 bolo konanie o zrušenie exekučného titulu zastavené (ďalej len „uznesenie o zastavení konania“). V odôvodnení uznesenia o zastavení konania okresný súd uviedol, že ak poplatník zaplatí súdny poplatok do konca lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o zastavení konania, súd uznesenie zruší. Uznesenie o zastavení konania prevzal právny zástupca sťažovateľa 3. februára 2011, právoplatnosť nadobudlo 22. februára. Sťažovateľ súdny poplatok zaplatil, avšak až 23. mája 2011, teda 3 mesiace po uplynutí lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o zastavení konania. Súdny poplatok bol preto sťažovateľovi vrátený. Súdny exekútor v exekučnom konaní po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania pokračoval.

Sťažovateľ opätovne podal návrh na zrušenie exekučného titulu 17. apríla 2012, a to z tých istých dôvodov, ktoré uviedol vo svojom návrhu na zrušenie exekučného titulu, o ktorom okresný súd konal pod sp. zn. 18 Cb 37/2010. Nové konanie o zrušenie exekučného titulu je vedené okresným súdom pod sp. zn. 21 Cb 81/2012. Sťažovateľ 16. apríla 2012 opätovne podal okresnému súdu návrh na povolenie odkladu exekúcie. Okresný súd o tomto návrhu rozhodol sťažnosťou napadnutým uznesením. Sťažovateľ odôvodnil svoj návrh na odklad exekúcie dôvodmi podľa § 56 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku.

Návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku sťažovateľ odôvodnil takto: „... Taktiež uvádzam, že okrem dôvodu na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 EP je tu dôvod na odklad exekúcie aj podľa ust. § 56 ods. 1 EP, keďže som v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mala pre mňa a pre príslušníkov mojej rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený nebude odkladom exekúcie vážne poškodený.

Súdny exekútor mi dňa 13. 04. 2012 doručil exekučný príkaz predajom nehnuteľností, na základe ktorého exekútor, prikázal vykonať exekúciu predajom nehnuteľností - rodinného domu súp. č. 164 a parcely 197/3, kat. územie Bzenov.

Vlastníkmi predmetných nehnuteľností som spolu s manželkou, v rodinnom dome bývame spolu s našimi deťmi.

Pri prípadnom predaji nehnuteľností by sme sa s celou rodinou stali bezdomovcami, keďže nemáme inú nehnuteľnosť, kde by sme mohli bývať...“

Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že okresný súd odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku nepovolil, čo odôvodnil tým, že neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k naplneniu podmienok odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, a to napriek tomu, že v spise sa nachádza formulár, ktorý vyplnil podľa pokynov súdu, poskytol súdu všetky informácie, ktoré žiadal, a iniciatívne predložil vyplnené tlačivo o majetkových pomeroch, daňové priznanie za rok 2009 a iné doklady, pričom na základe tohto formulára ho súd oslobodil od platenia od súdnych poplatkov. Takýto postup okresného súdu považuje sťažovateľ za arbitrárny z dôvodu, že rozhodol bez toho, aby sa zaoberal skutkovým stavom a rozhodol svojvoľne bez dôkazov. Sťažovateľ

zároveň uviedol, že ak to okresný súd považoval za potrebné, mal ho vyzvať na doručenie akýchkoľvek iných informácií.

Okresný súd k dôvodu na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku v napadnutom uznesení uviedol: «Povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, teda z tzv. sociálneho dôvodu, prichádza do úvahy iba v prípade, ak sú súčasne splnené tieto podmienky – povinný je fyzickou osobou; povinný o odklad exekúcie požiadal; povinný sa bez svojej viny ocitol v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky; povinný sa ocitol v takomto postavení iba prechodne a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Podmienku uvedení pod pojmom „zvlášť nepriaznivých následkov“, treba vykladať tak, že o tento prípad pôjde iba vtedy, ak následky neodkladného výkonu exekúcie spočívajú v ohrození základných životných istôt. Ďalšou podmienkou je, že ide o dôvod na odklad exekúcie, ktorý je iba prechodný, teda nie je dlhodobý alebo trvalý. To znamená, že ide o dôvod, v súvislosti s ktorým možno opodstatnene očakávať, že časom odpadne a v exekúcii bude možné pokračovať, preto trvalý stav takéhoto sociálneho postavenia povinného vylučuje možnosť z tohto dôvodu povoliť na jeho návrh odklad exekúcie, V konaní o povolenie odkladu exekúcie ťaží povinného nielen bremeno tvrdenia, pokiaľ ide o naplnenie podmienok povolenia odkladu exekúcie, ale i dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie ich naplnenia. Toto dôkazné bremeno unesie povinný iba v prípade, ak splnenie podmienok na odklad exekúcie vyplýva z obsahu exekučného spisu alebo dôkazov, ktoré exekučnému súdu predloží alebo ktoré označí (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. 01. 2009, č. k. II. ÚS 1/09-29).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak sa fyzická osoba – povinný ocitne prechodne v nepriaznivej sociálnej, životnej či zdravotnej situácii, môže iniciovať odklad exekúcie a súd odklad exekúcie povolí, ak je stav nepriaznivosti len dočasný to znamená, že je možné očakávať zlepšenie tohto stavu pro futuro (napr. choroba, dočasná strata zamestnania a pod.). Túto nepriaznivú životnú či zdravotnú situáciu si však povinný nesmel privodiť svojim zavinením napr. svojvoľnou stratou zamestnania. Dočasná nepriaznivost' situácie povinného sa teda prejavuje v tom, že sa povinný v nej ocitol prechodne, to znamená po určité časové obdobie. Zvlášť nepriaznivé následky pre povinného a jeho rodinu sa môžu

prejaviť napr. v tom, že povinný v dôsledku živelnej pohromy, ktorá mu zničila príbytok, musí akútne investovať do opravy príbytku, čím sa dočasne znížila úroveň ich sociálneho nažívania. Nepriaznivé následky sa posudzujú v pomere k ostatným predpokladom, teda nejde o nepriaznivé následky, ak by rovnaké následky postihli povinného aj vtedy, keby exekúcia na jeho majetok nebola vedená alebo vtedy, keby sa neocitol v zlej sociálnej situácii iba prechodne. Absolútne nevyhnutnou podmienkou v tomto prípade je aj to, že aj keby boli predchádzajúce podmienky naplnené, súd je povinný vždy skúmať predovšetkým to, aby odkladom exekúcie nebol vážne poškodený oprávnený napr. tým, že by sa výrazne zhoršila resp. zanikla možnosť vymáhateľnosť jeho nároku...

Ochrana povinného, ktorú v exekučnom konaní zabezpečuje inštitút odkladu exekúcie je buď dočasná alebo smeruje k takej úprave pomerov povinného a oprávneného pred definitívnym zastavením exekúcie, ktorá zabráni vzniku bezdôvodného obohatenia oprávneného alebo nárokov na náhradu škody. Pokiaľ ide o nepriaznivé finančné postavenie povinného, ktoré v zmysle jeho podania zo dňa 13. 04. 2012 spočíva v obave povinného o jeho bývanie a zotrvanie v rodinnom dome, ktorého je vlastníkom, súd uvádza, že nepriaznivé následky, ktoré by vyvolala neodkladná exekúcia pre povinného a členov jeho domácnosti, sa posudzujú v pomere k ostatným predpokladom. Nejde teda o nepriaznivé následky, ak by rovnaké následky postihli povinného aj vtedy, keby exekúcia na jeho majetok nebola vedená alebo vtedy, keby sa neocitol v zlej sociálnej situácii iba prechodne. Súd pri rozhodovaní musí zohľadniť charakter postavenia povinného, teda či je toto jeho postavenie prechodné a možno očakávať zmenu tohto postavenia a skutočnosť, či sa v tomto postavení ocitol bez svojej viny.

Z podania povinného a listinných dôkazov, ktoré doložil súdu, má súd za to, že povinný v tomto prípade neunesol dôkazné bremeno, teda že nepreukázal naplnenie podmienok povolenia odkladu exekúcie v zmysle § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, keď jasným a nepochybným spôsobom nedokladoval výšku svojich príjmov a výšku príjmu všetkých členov jeho domácnosti, ktorí na chod domácnosti prispievajú. Okrem toho nedokladoval ani svoje mesačné výdavky a mieru v akej sa na týchto výdavkoch podieľajú ostatní členovia domácnosti, nedoložil súdu zoznam nehnuteľností v jeho osobnom vlastníctve, príp. v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, ako aj zoznam hnutel'nych vecí väčšej hodnoty (napr. osobný automobil). Vzhľadom na to nemohol súd dôsledne

preskúmať celkovú finančnú a sociálnu situáciu povinného. Navyše z podania povinného vyplýva, že v súčasnosti sa nenachádza prechodne v nepriaznivom sociálnom a finančnom postavení, ale vyjadril, len obavu, že sa v takomto postavení ocitne vtedy, keď dôjde k realizácii výkonu exekúcie predajom nehnuteľností. Súd poukazuje aj na skutočnosť, že povinný mal dostatok finančným prostriedkov na úhradu pomerne vysokého súdneho poplatku z návrhu na začatie konania o zrušenie schváleného zmieru vo výške 2. 439,50,- Eur bez toho, aby preukázal, že na jeho úhradu potreboval finančnú pomoc, prípadne že sa snažil o dosiahnutie oslobodenia od súdneho poplatku, ktoré by bolo odôvodnené. Súd zároveň poukazuje aj na skutočnosť, že v konaní vedenom pod č. 18Cb 37/2010, Okresný súd Prešov nepriznal povinnému oslobodenie od súdneho poplatku, pričom toto rozhodnutie potvrdil aj Krajský súd Prešov. Z podania povinného nevyplýva ani to, k akej zmene finančných pomerov povinného došlo v čase od 22. 02. 2012 do 13. 04. 2012, teda v čase od skončenia jedného a začatia druhého konania o zrušenie exekučného titulu, ktorá mu umožnila zaplatenie súdneho poplatku, a prečo nemohol použiť tieto finančné prostriedky na zaplatenie súdneho poplatku do uplynutia lehoty na odvolanie proti uzneseniu č. k. 18Cb 37/2010-45 zo dňa 30. 01. 2012 a zabrániť tak zastaveniu pôvodného konania o zrušenie exekučného titulu...»

Podľa názoru ústavného súdu sa s dôvodmi návrhu na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku vysporiadal okresný súd ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd uvádza, že tlačivo, resp. doklady, ktoré sťažovateľ mal iniciatívne predložiť, okresnému súdu boli predložené ako súčasť sťažovateľovej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov z 28. februára 2011. V tejto súvislosti je však potrebné poznamenať, že podmienky na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov a na povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku nie sú totožné, a preto ak aj sťažovateľovi bolo v inom konaní priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, neznamená to, že sťažovateľ zároveň spĺňa podmienky na odklad exekúcie. Navyše doklady, na základe ktorých bol sťažovateľ od platenia súdnych poplatkov oslobodený, preukazujú jeho majetkové pomery v roku 2009, pričom o odklad exekúcie sťažovateľ žiadal v roku 2012. Nemožno preto akceptovať tvrdenie sťažovateľa, že všetky dokumenty týkajúce sa jeho majetkových pomerov a majetkových pomerov jeho rodiny sa

nachádzajú v spise, keďže išlo o doklady neaktuálne, a teda také, na ktoré ani okresný súd nemohol pri rozhodovaní prihliadať.

Ústavný súd tiež uvádza, že v konaní o povolenie odkladu exekúcie ťaží povinného nielen bremeno tvrdenia, pokiaľ ide o naplnenie podmienok povolenia odkladu exekúcie, ale i dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie ich naplnenia. Toto dôkazné bremeno unesie povinný iba v prípade, ak splnenie podmienok na odklad exekúcie vyplýva z obsahu exekučného spisu alebo dôkazov, ktoré exekučnému súdu predloží alebo ktoré označí. Bolo preto povinnosťou sťažovateľa, ak chcel dosiahnuť odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, aby dôkazné bremeno uniesol tým, že sám iniciatívne súdu poskytne potrebné informácie. Nebolo preto povinnosťou súdu vyzvať ho na predloženie potrebných dokladov, tak ako to tvrdí sťažovateľ. Ústavný súd preto konštatuje, že okresný súd postupoval správne, ak návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku nevyhovел z dôvodu, že tento neunesol dôkazné bremeno.

Dôvod na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku videl sťažovateľ v tom, že výsledok konania sp. zn. 21 Cb 81/2012 „*má rozhodujúci vplyv na ďalší priebeh a prípadné exekučné konanie*“.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv tiež v tom, že okresný súd sa s týmto jeho kľúčovým argumentom ako dôvodom jeho návrhu na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku vôbec nezaoberal. Poukazuje tiež na to, že okresný súd v rovnakej veci uznesením sp. zn. 14 Er 264/2010 z 9. februára 2011 odklad exekúcie povolil, čím došlo k porušeniu princípu právnej istoty.

Okresný súd v relevantnej časti uznesenia týkajúcej sa dôvodov na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku uviedol: „Odklad exekúcie predstavuje procesný úkon exekučného súdu, ktorým sa zabraňuje bezprostrednému vykonaniu exekúcie. Ide o prejav zásady ochrany a obrany povinného a tretích osôb pri uskutočňovaní exekúcie. Dôvody odkladu exekúcie možno diferencovať podľa rôznych kritérií. Tým najzákladnejším je, či o odklade exekúcie môže súd rozhodnúť na návrh alebo aj bez návrhu. Skutkové

podstaty odkladu exekúcie sú štyri, pričom v troch zo štyroch dôvodoch je súd viazaný návrhom aktívne procesné legitimovaného subjektu (povinného). Ide o dôvody odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 1, 3 a 4 Exekučného poriadku.

Jediným prípadom, keď súd môže povoliť odklad exekúcie aj bez návrhu je ustanovenie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, teda ak možno dôvodne predpokladať, že exekúcia bude zastavená. Spravidla pôjde o prípady, keď prebieha konanie, ktorého výsledok bude mať podstatný vplyv na možný priebeh exekúcie. Pôjde napríklad o podanie mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým bol napadnutý exekučný titul, či o podanie excindačnej žaloby...

Odklad exekúcie nemôže byť z tých istých dôvodov povolený opakovane. Zákonodarca mal na mysli skutkové, nie právne dôvody odkladu exekúcie. Ak sa teda podstatne zmenili skutkové okolnosti, z ktorých súd vychádzal pri povolení odkladu exekúcie, nie je vylúčené, že o odklade exekúcie rozhodne znova tak, že exekúciu povolí...

Exekučným titulom v tomto konaní je uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 09. 02. 2010 č. k. 19Cb 294/2009-67, ktorého zrušenia sa povinný domáhal v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod č. k. 18Cb 37/2010. Toto uznesenie spĺňa podmienku spôsobilého exekučného titulu, vzhľadom na to, že je materiálne vykonateľné (teda, že obsahuje také materiálne znaky, ktoré zabezpečujú reálnu vynútiteľnosť práva uvedeného v exekučnom titule) a je aj formálne vykonateľné (v zmysle vyznačenej doložky vykonateľnosti). Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 09. 02. 2011 č. k. 14Er 264/2010-49 (právoplatným a vykonateľným dňa 08. 03. 2011), exekučný súd povolil odklad exekúcie do právoplatnosti skončenia konania o návrhu povinného na zrušenie uznesenia Okresného súdu Prešov vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 18Cb/37/2010, z dôvodu, že v tomto konaní nebolo doposiaľ rozhodnuté a súd má za to, že toto konanie a jeho výsledok majú rozhodujúci vplyv na ďalší priebeh prípadne zastavenie exekúcie. Toto konanie bolo právoplatne skončené uznesením tunajšieho súdu zo dňa 30. 01. 2012 sp. zn. 18Cb 37/2010-45, ktorým súd zastavil konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku splatného podaním návrhu na začatie konania a to aj s poučením o možnosti podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 10 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, prvostupňový súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak poplatník zaplatí súdny poplatok do konca lehoty na podanie odvolania.

Prvostupňový súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku aj vtedy, ak bolo konanie prerušené podľa osobitného predpisu... a správca v ňom pokračuje namiesto poplatníka

Vzhľadom na to, že povinný v lehote na podanie odvolania nezaplatil vyrubený súdny poplatok z návrhu na začatie konania o zrušenie uznesenia o schválení zmiernu, uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 30. 01. 2012. č. k. 18cb 37/2010-56 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22. 02. 2012.

Písomným podaním zo dňa 13. 04. 2012, doručeným tunajšiemu súdu osobne dňa 13. 04. 2012, povinný opätovne podal cestou svojho právneho zástupcu návrh na zrušenie Uznesenia Okresného súdu Prešov zo dňa 09. 02. 2010 sp. zn. 19Cb 294/2009 o schválení zmiernu. Výzvou zo dňa 07. 05. 2012 sp. zn. 21Cb 81/2012 vyzval Okresný súd Prešov povinného, aby v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy zaplatil súdny poplatok za návrh, ktorého výška je 2.439,50,- Sk. Povinný tento súdny poplatok zaplatil v plnej výške dňa 16. 05. 2012, pričom na preukázanie zaplatenia príslušného súdneho poplatku doložil povinný exekučnému súdu kópiu ústrižku poštového poukazu znejúceho na sumu 2.439,50,- Eur, kde je adresátom Okresný súd Prešov a odosielateľom povinný.

Vzhľadom na to, že v prípade súdneho konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod č. 21Cb 81/2012, vystupujú tí istí účastníci konania a aj predmet konania je zhodný s predmetom konania v konaní vedenom na tunajšom súde pod č. 18Cb/37/2010, ktoré už bolo právoplatne skončené, a ktorého vedenie bolo dôvodom na povolenie odkladu exekúcie povinnému v zmysle uznesenia tunajšieho súdu zo dňa 09. 02. 2011 č. k. 14Er 264/2010-49, dospel súd k záveru, že nakoľko ide o konania, ktoré sú obsahovo aj skutkovo zhodné, kde povinný žiada o zrušenie exekučného titulu z rovnakých dôvodov, a to aj napriek tomu; že tieto konania sú vedené na tom istom súde pod iným číslom, bolo by povolenie odkladu exekúcie povinnému z dôvodu vedenia konania na Okresnom súde Prešov pod č. 21Cb 81/2012 v rozpore s ustanovením § 56 ods. 6 Exekučného poriadku. V prípade, že

by bol povinný v tomto konaní úspešný, má právo podať návrh na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku...“

Na základe citovanej časti odôvodnenia uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že aj s dôvodmi na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku sa okresný súd vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom. Práve skutočnosť, že uznesením sp. zn. 14 Er 264/2010 z 9. februára 2011 už raz okresný súd povolil odklad exekúcie na základe návrhu sťažovateľa odôvodneného tým, že podal návrh na zrušenie exekučného titulu, bola dôvodom, prečo okresný súd nemohol opakovane povoliť odklad exekúcie, keďže takúto možnosť nepripúšťa ustanovenie § 56 ods. 6 Exekučného poriadku.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tiež nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom okresného súdu týkajúcim sa existencie dôvodov na povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Jednou z neoddeliteľných súčastí princípu právnej istoty v demokratickom a právnom štáte je aj garancia, že ak sa fyzická osoba alebo právnická osoba, využívajúc svoje základné právo na súdnu ochranu, obráti so svojím návrhom na nezávislý a nestranný súd, má právo, aby súd o jej návrhu rozhodol a svoj právny názor vyjadril vo forme zákonného rozhodnutia. Na túto skutočnosť pamätá aj generálna právna norma civilného procesu (Občianskeho súdneho poriadku) v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy

a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť s prihliadnutím na okolnosti každej veci.

Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby všeobecný súd zohľadnil všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako ich predpokladá zákon, a tieto pri jeho tvorbe prakticky aj aplikoval. Výsledkom dodržania zákonných ustanovení by malo byť presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie.

Ústavný súd z obsahu napadnutého rozsudku zistil, že okresný súd sa návrhom sťažovateľa na odklad exekúcie a dôvodmi v ňom obsiahnutých podrobne zaoberal. Citované rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým okresný súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia, ktoré sú dostatočne skutkovo a právne odôvodnené.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V závere ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“. Táto zásada zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Táto zásada predpokladá, že sťažovateľ musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa citovanou zásadou neriadil, a to opakovane. Už počas konania o jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov z 3. decembra 2010 nesplnil povinnosť uloženú mu súdom na predloženie vyplneného tlačiva o majetkových pomeroch, následne nevyužil možnosť zrušiť uznesenie o zastavení súdneho konania zaplatením súdneho poplatku v lehote na podanie odvolania, pričom súdny poplatok uhradil až tri mesiace po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania, a teda úplne zbytočne. Konečne napriek tomu, že navrhol, aby súd povolil odklad exekúcie z tzv. „sociálnych dôvodov“, nepredložil súdu žiadne doklady na preukázanie svojej nepriaznivej sociálnej situácie a následne tvrdil, že súd mal od neho sám tieto doklady vyžiadať.

Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sťažovateľ opakovane nezodpovedne pristupuje k ochrane svojich práv, nemôže očakávať, že následky takéhoto jeho konania budú následne korigované rozhodnutím ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012